

2025

c. 4

Nezapomeň!

Pozvánka

Sejdeme se ve středu 4. června od 16.00 u Jakuba v Dobřichovicích, Pod Penzionátem 25.

Zápis

Účast na květnové schůzce: **Yško, Job, Přemík, Pegas, Pacík, Reyp, Kost'a, Zub, Cancidlo, Pirilík.**

Omluvenky:

Omlouvám se, s Milionem chviliek jsem na nám. Václava Havla, **Zbyněk**

Omlouvám se z hor Krušných, kde jsem izolován. Zdravím všechny. **Foki**

Omlouvám se na dnešní schůzku, musím pracovat v archivu a večer budu již poněkud vyčerpán. S pozdravem, **Mahu**

Na schůzce **Yško**, jakožto náš pokladník, podal zprávu o našich financích. V současné době máme na našem kontě 2705 Kč. Jelikož už většina z nás zapomněla, že jsme si dali do fondu Prvostředníků nějaké prostředky, tak nás zpráva mile překvapila. Co s tím majetkem uděláme, je zatím ve hvězdách a můžeme se o tom na příští schůzce pobavit.

Na schůzce fotil **Reyp**:

Jarní tajný výlet (s výběrem fotografií od **Hojty, Mahua, Hekloše, Reypa a Joba**)

Job jako obvykle vymyslel záludnou trasu, o které sám toho moc nevěděl; tedy kromě hospody. My účastníci nevěděli nic ani o té hospodě. Krásné prvomájové počasí přilákalo na výlet 30 účastnic a účastníků v rozmezí 3 až 87 let, vesměs členů Slavoje Praha a Pátého přístavu vodních skautů v Praze. Z Prvostředečníků to byli: **Job, Reyp, Cacidlo, Mahu, Zbyněk, Yško, Hekloš** se psem a **Pacík**. **Pegas** byl omluven, ale spojili jsme se s ním aspoň telefonicky.

Sešli jsme se před tři čtvrtě na devět na Smíchovském nádraží, a tam nás Job poslal k autobusovému nástupišti H. To jsme zvládli a kupodivu přijel i autobus, který nás vezl k počátku výletu, tedy do Dobříše. Odtud jsme vyrazili, a po krátkém pochodu jsme se zastavili u bývalé synagogy, kde měl Mahu vášnivý a zasvěcený výklad o osudu dvou Mojžíšových desek, dnes zasazených do průčelí budovy. To názorně ukazuje následující fotoseriál.

Judaismus jsme vybalancovali tím, že jsme na dalším pochodu minuli křesťanský „Pokoj Vám“ a hezkou kapličku.

Po krátkém pochodu jsme dorazili do Holandska – aspoň tak se nám to zdálo. Až po nějaké chvíli jsme si upřesnili zeměpisné souřadnice a zjistili jsme, že jsme v Česku u větrného mlýna na sv. Anně. Mlýn staví architekt Pavel Vandas. Z vnějšku mlýn vypadá hotový, ale vnitřek se dostavuje a jednou by měl být zcela funkční a mlýn přístupný.

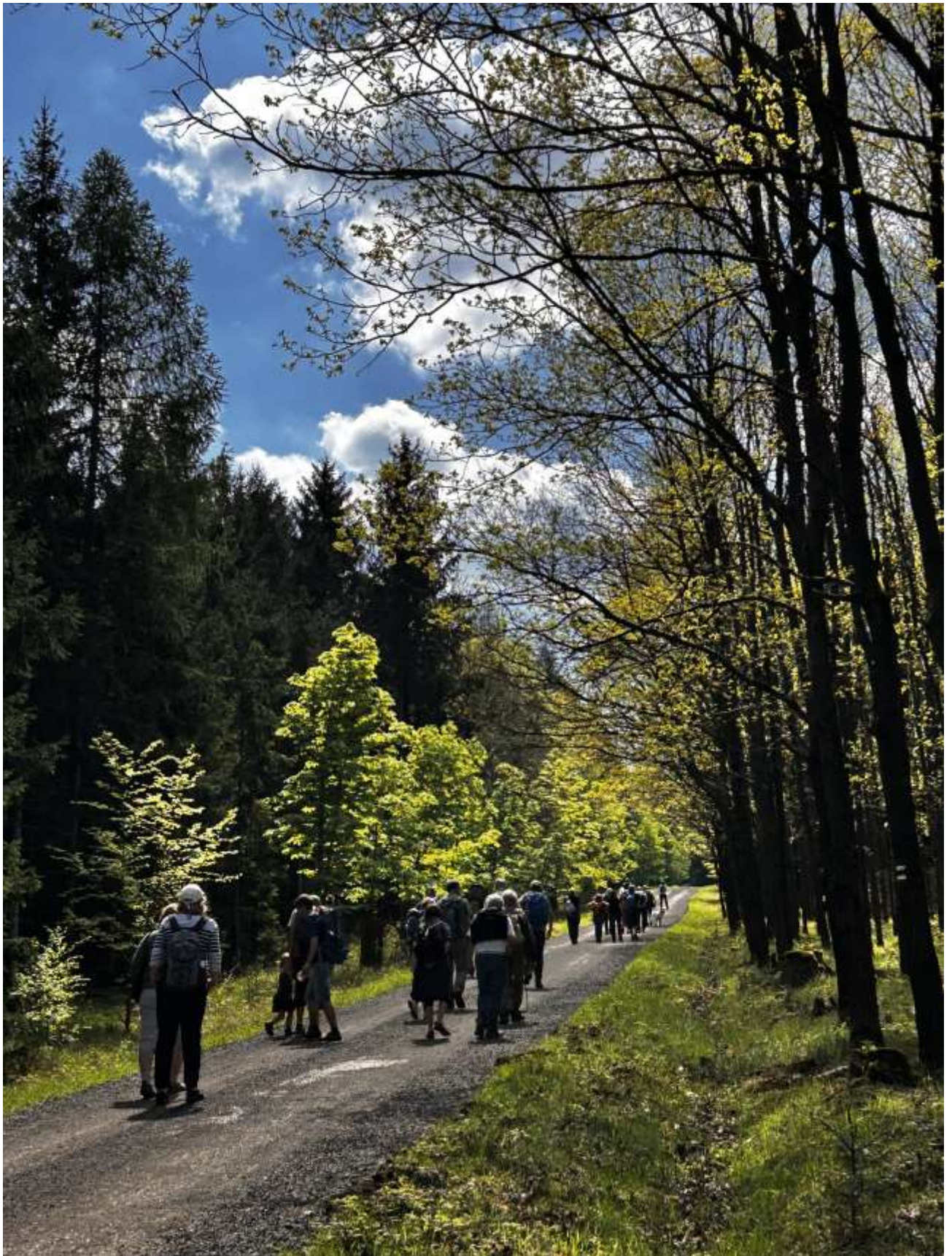

Dále jsme pokračovali po polích k lesu

Po cestě jsme obdivovali luční květenu, a pak jsme se ponořili do toho lesa. Stále jsme nevěděli, kam to vlastně putujeme.

Po dalším pochodu nastal čas na dozvuky Zlaté Horečky.

Všem se z té zlaté záře zrychlil tep. Skutečně, na zemi ležely zlaté cihličky a každý se snažil najít toho zlata co nejvíc. V době inflace bylo naše úsilí pochopitelné.

Jak ten zlatý poklad Job našel, nám neřekl.

Pak došlo i na svačinku, abychom došli

Pacík něco moc zajímavého vykládal a ostatní ho velmi pozorně poslouchali

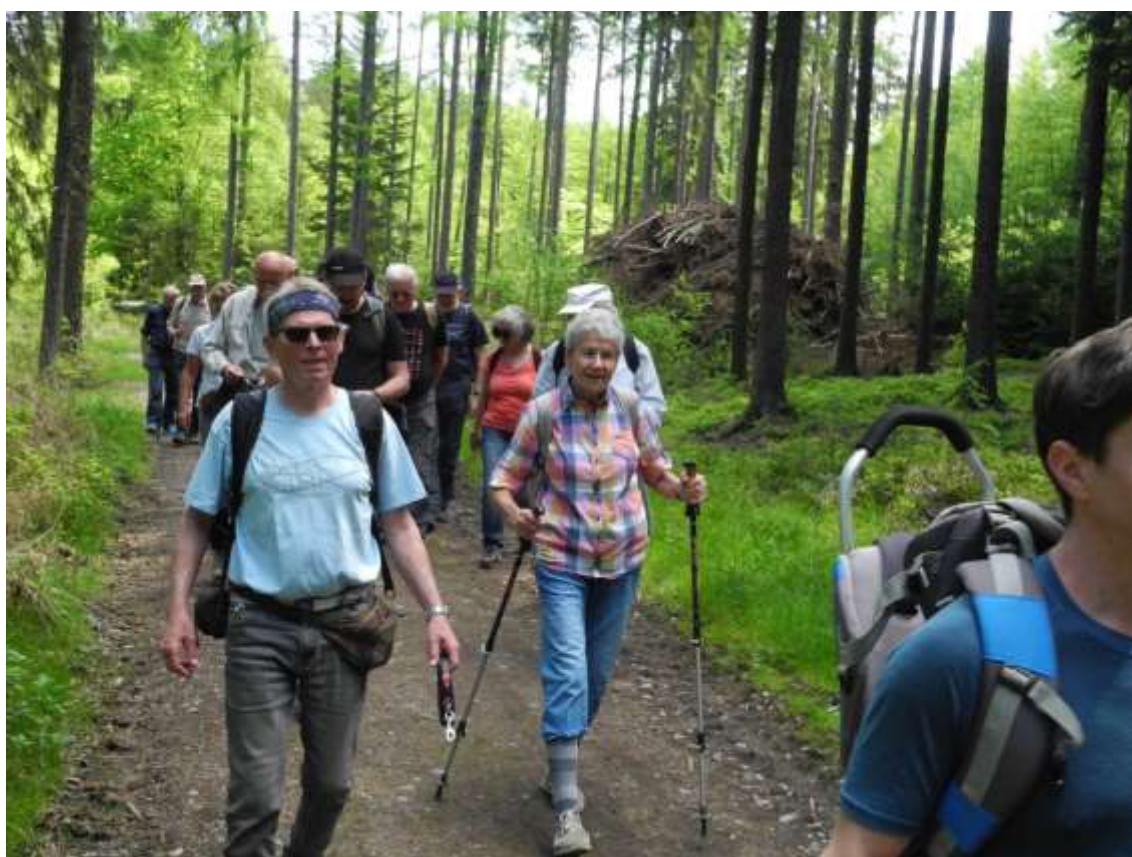
I Heklošův pes se zdál být unavený, tak náročný ten výlet byl.

Mahu strašil Jůlinku. Nebo jí chce vzít hračku?

Obezřetní rodiče raději své ratolesti nesli

Hekloš a Helena často udávali tempo.

Až na rozcestí jsme se dozvěděli, že cílem našeho výletu je rozhledna „Studený vrch“.

Pustili jsme se tedy do kopce k cíli. Zvládali jsme to i bez kyslíkových přístrojů

Konečně, asi po 8 kilometrech, jsme dorazili k rozhledně v nadmořské výšce 660 m.n.m.

Pro někoho bylo zklamáním, že rozhledna je ve všední dny uzavřena. Ovšem pro mnoho z nás ta zpráva byla dobrá. Sedmdesát schodů bychom už nevylezli, a tak jsme místo toho odpočívali

U rozhledny jsme udělali vrcholovou fotografii

Tady Job v pozadí hajluje, zatím co Mahu se vzdává. Zleva jsou v první řadě sedící: Hekloš, Pacík, Magda P., Bongo, Muk, Klára K., Yško, Hanka, Kačenka, Jitka, Cancidlo. V druhé řadě, bohužel často v zákrytu, jsou: Marcela, Pyžlyk, Irena, Magda, Helenka, Princ, Maruška. Stojící: Pym, Job, Michal, Hojta, Zbyněk, Evča, Reyp a Mahu (Baštárek s Julinkou a Vašek s Kašpárkem se na fotku nevešli)

Pak začal prudký sestup z rozhledny

Zvládli jsme to a došli do kýžené hospody „Hasičárna na Žižkově“ v Malém Chlumci u Velkého Chlumce – Hostomic pod Brdy

Helena asi vyčerpaním usnula.

Pacík, jako správný skaut, si dal s odporem pivo.... na popud Cacidla.

Mahu k pivu odpor necítil.

Yško buď přesvědčoval Jůlinku, aby, jako budoucí skautka, začala pít pivo, nebo ji učil krkonošské terénní značky. Ze snímku to není jednoznačně patrné

Nejmladší účastnice byla přece jen trochu unavená

V hospodě byl zajištěn kuřecí řízek s bramborem, a pak nás Job obdarovat tradiční krabičkou sirek

Tím jsme si obohatili naši sbírku z předchozích výletů (asi některé předchozí krabičky chybí)

Pak vzal Job kytaru a zazpívali jsme si dvě málo známé písničky, jejichž text nám Job rozdál. Zpěv a hru na kytaru nikdo nevyfotografoval, tak alespoň zde je jejich text:

Až jaro na Aljašku zavítá k nám,
hromadu zlata já za zimu mám,
šampaňský víno si do srubu dám,
až jaro na Aljašku zavítá k nám.

S divenkou krásnou budu tam žít,
čeká na jihu a chci si ji vzít,
mosaznou postel si do srubu dám,
až jaro na Aljašku zavítá k nám.

Z těch velkejch plánů nezbylo nic,
já dva roky čekal a moh' jsem snad víc,
teď už je vdaná a co z toho mám,
když jaro na Aljašku zavítá k nám?

Nač věšet hlavu, tak nedá se žít,
šampaňský víno tu sám budu pít,
s partnery svými tu zůstanu sám,
až jaro na Aljašku zavítá k nám.

Žili byli kdysi dva tvrdí hoši jak žula
tuhým žilí životem bez kytiček za plotem

Ref: Jenom jednou jede vlak tu tůň rap rum nám dej
nesmí ujet jenom tak, život to je těžkej vak

Tohle hoši věděli proto každou neděli
kupovali noviny sledovali hodiny

Ref: Jenom jednou...

Oklahoma Evening Post o zlatě napiše dost
tak se hoši zbalili na Yukon se vydali

R: Jenom jednou...

Rum nám dávej, rum nám dej nekecej a nalezvej
rum nám dávej, rum nám dej nekecej a nalezvej

Ref: Jenom jednou...

Greenhorni jak se sbírky zapomněli na sirky
tak ze zlatý horečky zbyly jen dva hrobečky

Ref: Jenom jednou...

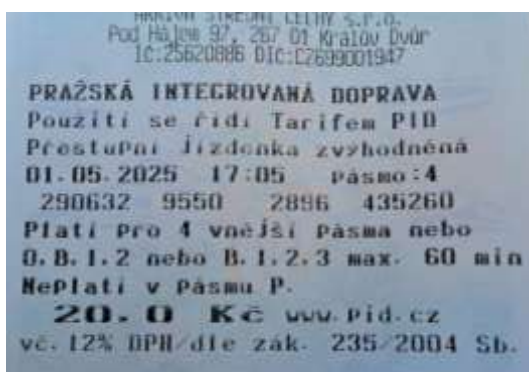
Z hospody jsme se přesunuli na autobus, kterým jsme z Malého Chlumce dojeli do Řevnic. Tam jsme očekávali zpožděný vlak do Prahy.

Čas čekání si někteří kulturu milovní výletníci krátili prohlížením nádražní knihovničky.

Nečekali jsme dlouho a vlak do Prahy přijel. Ve vlaku se udála poslední komická situace výletu. V předchozím autobusu jsme si koupili za neuvěřitelných 20 Kč (prý někdo platil jen 15 Kč) lístek integrovanou dopravou z Malého Chlumce až do Prahy.

Ale ve vlaku nám průvodčí sdělil, že už jsme překročili časový limit a musíme si koupit další lístek. Na to někteří chtěli od průvodčího zpožděnky. Když průvodčí zjistil, že nás je plný vagon, tak to vzdal; vagon vynechal, pokračoval dál a my v pohodě dorazili do Prahy.

Tam jsme se rozdělili, někteří vystoupili na Smíchově, jiní pokračovali na Hlavní. A tak závěrečný nástup už byl nekompletní.

Opět musíme poděkovat **Jobovi** za skvělou přípravu a Slavoji za sponzorování dopravy během výletu.

Ahoj příště, 555!!!

Výletu se nemohl zúčastnit Pegas. A tak připojujeme alespoň jeho krédo:

NEJHORŠÍ JE SEDĚT NA ZADKU

S DĚDOU PEGASEM O LYŽOVÁNÍ, SKAUTINGU A SOFTBALOVÉM
TURNAJI O STALINŮV NOS

TEXT: TEREZA STACHOVÁ, FOTO: ANNA ZÍKOVÁ

***B**yt dědy a babičky na Hanspaulce obklopují stromy s barevným listím. V pokoji hlasitě tikají hodiny, bez těch by takhle domácnost snad ani nemohla být. Aby babičku nemrzelo, že si budu povídat jenom s dědou, bere si čepci a vyráží na procházku. Zůstávám tak jen s dědou Pegasem a společně se noříme do jeho vzpomínek.*

Naše máma často vypráví, že když jsem se učila mluvit, trval jsi na tom, že nejsi děda, že jsi Pegas – říkal jsi to tak?

To jsem asi říkal, ale jenom když jsi byla malá. Byla jsi první vnouče a já jsem ještě nechtěl být děda.

Jsem ráda, že už ti to nevadí, ráda ti říkám dědo. Ale kde se ta přezdívka vlastně vzala?

Pegas se mi začalo říkat už v obecně škole, je to zkomolenina mého příjmení. Nejdřív se z Peináře stal Pegy, ale to se nějak neujalo, tak to pak vystřídal Pegas. Okřídlená přezdívka, která mi zůstala celý život.

V oddíle jsem byl ale dlouho jen Ivo, jiný Ivo tam nebyl, a tak Bratka určil, že se mi tak bude říkat. (Pozn. aut.: Skautský chlapecký oddíl Pátý přístav vodních skautů Praha založil v roce 1913 Jaroslav Novák – Bratka. Tento oddíl přežil za svých 100 let nepřetržité existence všechna úskalí dvacátého století a roku 1964 jej tehdejší kapitán Josef Švec – Svígo rozšířil o oddíl dívků, později nazvaný Děbenky, kam jsme chodily já, moje sestra i naše máma.)

To je zajímavé, protože moc lidí, kteří by ti říkali Ivo, neznám, možná jen babičku. Skautský oddíl je rozhodně jedno z našich pojítek, jen jsme ho prožívali v naprosto odlišné době. Řekneš mi, kdy přesně ses ke skautingu dostal ty?

Já tam nastoupil po prázdninách v roce 1954, pamatuju si, že to bylo po táboře, kdy kluci jeli Lužnici.

Moje úplně první vzpomínka na oddíl je z mrazivého odpoledne na

Pohořelci, kde se pomalu začínají potkávat děti s rodiči na první schůzce roku, ale v mé hlavě utkvělo to, že se spolu vítali a zdravili hlavně ti rodiče, ne děti. Vybavíš si svou úplně první vzpomínku?

Na začátku jsme měli schůzky v Podolí, kde jsme hned od začátku připravovali pramičky na sezonu. No a s opravou pramic se pojí právě moje první vzpomínka na oddíl. Pramičky byly vytažené na břeh, kde se temovaly koudelí, aby do nich neteklo. Na ohničku v kýblech jsme tavili asfalt, kterým jsme koudel zalévali. A při té příležitosti Pacík šlápl do toho kýble. Jak víme, asfalt se teploty zbavuje velmi pomalu...

Já jsem chodila do oddílu, protože tam chodila máma, máma tam chodila, protože jsi tam chodil ty. Jaká je návaznost u tebe?

Do oddílu jsem se dostal taky přes mámu, která se na mě domluvila s kolegyní v práci. Řekly si, že má bezprizorního syna a skauting se jim

jevil jako dobrý nápad. Tak jsem šel do oddílu a zapadl tam velmi rychle. Mezi těmi intelektuály jsem se svými praktickými dovednostmi mohl dokonce vynikat. Občas jsem se nad některými „dovednostmi“ ostatních kluků podíval.

Co bylo na tom skautingu jiné?

Naše skautská činnost byla samozřejmě v utajení (po obecném zákazu skautingu v roce 1950 a úředním rozpuštění Pátého přístavu 1948, pozn. aut.). Pátý přístav byl zapsaný pod jachetním oddílem Slavoj Vyšehrad (Český Yacht Klub). Sportovní oddíl musel vykazovat nějakou činnost, a tak jsme si s klukama půjčovali lodě různých typů a zkoušeli to na závodech.

Já si z tvého vyprávění pamatuju, že jste se zúčastnili i nějakých větších závodů, pamatuju si to správně?

No, na mistrovství republiky jsme byli. 1958 a 1959 na Oravě.

Vybavuješ si nějaký moment, kdy sis uvědomil, že děláš něco, co je nezákonné, zakázané?

Nastupoval jsem do oddílu později, než bylo zvykem. Bylo mi 14, skončil jsem 8. třídu a začal jsem chodit na průmyslovku. Večer ve středu po schůzce, byla už většinou tma, jsme si potichu zakřičeli pokřik, to mělo sílu. Tou dobou taky došlo k velké změně v oddílu, protože odvolali Bratku, který ho do té doby vedl – musel po výsledcích opustit Prahu. Pravidelně jsme s ním do té doby zpívali, hráli a sportovali. Vymýšlel neuvěřitelné hry. Bylo to bezvadné.

NA LYŽÍCH DO NOVÉ CHALUPY

Bál ses někdy v životě?

Já ti ani nevím. Bál, ale radši jsem to asi zapomněl. Jasně, že když to praskalo, tak jsem chodil přikrčený

i doma v kuchyni. Ale ta politická situace mi nějak nedocházela. Ty ses někdy bála?

Jasně, ale to budu vyprávět až svým vnoučatům. Ale pojďme k lyžím. Ježdění do Krkonoš a lyžování mám zafixované jako takovou součást rodinné genetiky. Jak ty ses, jako kluk z Prahy, dostal do Krkonoš?

Tys od toho oddílu možná už chtěla odejít, ale ony ty hory s ním jsou samozřejmě taky spojené. Nejdřív jsme si s klukama půjčili chalupu Hopka, dneska se jmenuje Kantorská. Takhle jsme začali s oddílem jezdit na hory. Přes jedno léto jsme to jeli připravit a na Vánoce jsme přijeli už do krásné chalupy.

Dokážu si představit, že s kamarády opravujeme chalupu, co si ale vážně nedokážu představit jsou lyže, na kterých jste se tam dopravili.

Já měl půjčené nějaké rusovky od bratrance. Předtím jsem byl lyžovat jen jednou v roce 1947 na Petrovce s rodiči, jezdili jsme se jen klouzat na Motole. To jsem měl taková krátká prkýnka, jinak nic. Takže až s klukama jsem jel poprvé na hory.

Když si tuhle oblast Krkonoš představím, vybaví se mi Velký hank na černé sjezdovce do Svatého Petra. To jsi zvládl jak?

Byly tam nejdřív takové úzké serpentiny v lese, takový dlouhý rukáv, a pak najednou koukám, že kluci, co lyžovat uměli, najednou mizeli pod kopcem. To byl velký stres, ale překonal jsem ho a dojel dolů. Tam jsem zjistil, že to tak jednou nebylo.

Pod to se můžu podepsat. Mám z tohohle konkrétního prudkého kopce úplně stejný zážitek.

No a další rok to už na Kantorské nešlo, prostě nám to další rok zakázali, a radši tam asi jeli místo nás majitelé, kterým jsme chalupu pěkně

opravili a jim se to zalíbilo. Hledali jsme jinou chalupu a našli. Kousek vedle.

Takže pořád na Klinových boudách?

V roce 1958 jsme složili slušné peníze a koupili jsme si Škočku. Aby to bylo v soukromém vlastnictví a ne ve vlastnictví sportovního oddílu – to by nám mohli snadno vzít. Kamarád a v té době medik Ludva Kříž měl dlahy, ze kterých jsme udělali nápis Škočka, ten nápis je tam dodnes. Tradičně jsme totiž skákali na Nový rok z okna do sněhu, proto ten název. Pak jsem ale bohužel odjel na vojnu a hory jsem chvíli neviděl.

Byl jsi tam dva roky?

Já tam byl déle, protože se v tu dobu stavěla Berlínská zeď, tak nás tam drželi jako zálohu. Ale byli na nás hodní, báli se, že se budeme bouřit.

A bouřili jste se?

Nebouřili, to bylo zbytečné. My jsme vlastně dělali, co jsme chtěli. Prodloužili nám to dvakrát.

Vrátil jsem se po vojně do Prahy a začali jsme hrát softbal s Honzou Stanovským, ten se dokonce před pár lety dostal do Síně slávy českého softbalu. To on přeložil a přivezl první pravidla.

Mám pocit, že tě v těch sportech vůbec nestihám. Zároveň si na tebe vzpomenu pokaždé, když poprvé nějaký nový zkouším a vím, že jsi ho dělal ty. Cítím pak, že se ti nějak pomyslně přibližuju.

No vidíš. A v softbalu jsme hráli soutěž o Stalinův nos. Když se odstřelil pomník, v roce 1962, měli jsme na jednu nos jako putovní trofej. Hráli jsme na Letenské pláni a jednou se přihlásila i americká ambasáda – povolali námořní pěchotu, a ti nás zkrátka rozdrtili. Utkání to byla zajímavá, my jsme spali na hřišti, oni autákama

vždycky odjeli a ráno zase přijeli, najezení a připravení. No, a nos jednou vyhráli a už jsme ho nikdy neviděli.

Jak se tak probíráme touhle dobou, napadá mě otázka, jestli si vzpomeneš na nějakou nespravedlnost, která se ti v životě stala?

Asi mě nespravedlností potkalo v životě několik, ale žádnou vyloženě důležitou si nepamatuju. Procházel jsem v pokoji a míru, snažil jsem se nemít nepřátele. Snažil jsem se s každým nějak domluvit.

Myslíš, že to tak jde v každé situaci?

Myslím si, že by to mohlo jít. Ale asi ne vždycky. Někteří lidé jsou vyloženě zatvrzelí. I když jsem nějakou nespravedlnost cítil, něco mi bylo odpíráno, tak jsem se zařídil jinak, po svém.

DO PORODNICE MEZI TANKY

Mám pocit, že jsme úplně vynechali z vyprávění babičku a možná už i děti?

S babičkou jsme se potkali v roce 1962, když jsem se vrátil z vojny. Bylo to na podzim v Globusu, dnešním divadle Semafor, tam byly nedělní čaje.

Potkali jste se na čaji?

No to se jmenovalo čaj, ale byla to tancovačka.

Tak to už mi dává větší smysl. Neříkej, žeš ještě začal tancovat!

No to ani ne.

A za chvíli máte 58. výročí od svatby. Po tancovačce jste se teda vzali a měli prvního syna?

Kuba se narodil týden po okupaci 28. srpna. To jsem měl skútra Prase, tak to mám ve vzpomínce propojené.

Tys babičku odvezl do porodnice na skútru?

Ne, ne, tam jsme došli pěšky mezi tanky ještě večer předtím. Naštěstí jsme se do porodnice nějak dobouchali, protože byli uvnitř zabarikádovaní.

Já nevím, ty mi říkáš, žeš neměl strach, a mně to přijde úplně šílené!

No a s tím se pojí ještě historka, jak jsem druhý den ráno do porodnice volal z práce. Řekli mi, že jsem tatínek. Tak jsme s kamarádem Lojzou naskočili na skútr a jeli na jeho zahradu natrhat nějaké kytky. Potom co jsme nasedli, mě polilo horko, že si budou lidé po cestě myslet, že vezeme Rusákům květiny. Nejsmutnější bylo, že nás do porodnice s kytkou nakonec ani nepustili. Z hygienických důvodů.

Jak jsi vůbec vnímal tohle období, kdy ti emigrovalo hodně kamarádů? Pomýšleli jste taky na odjezd?

Rodiče mého dobrého kamaráda nás pozvali v létě 1969 na 14 dnů k sobě do Švýcarska. Věděli, že když přesvědčí mě, abych odjel, pojedí i jejich Jeník. Tvoje prababička nám pohlídala ročního Jakuba a jeli jsme.

Takže vás pozvali rodiče tvého kamaráda na 14 dnů do Švýcarska s vidinou toho, že se vám tam zalíbí a zůstanete?

Ano, abychom to očihli, a potom vzali jejich syna Jeníka s rodinou, našeho Jakuba a hotovo.

Napínavé.

Měli jsme sbaleno a naplánovaný odjezd před Vánoci. Ale někdy v září 1969 to totálně zasekli. Spadla klec a k ničemu nedošlo.

Takovéhle kousek (ukazuju špetku na prstech).

Jo, takovéhle kousek. Nejhorší na to vzpomíná kamarád Láďa Urban – měli už všechno sbaleno v autě, zastavili v Rokycanech na náměstí, aby si koupili pití, ale v obchodě mu říkali lidi, co se od hranic vraceli, ať už nikam nejedí, že zavřeli. Takže ten náš kousek vlastně zas tak malý nebyl.

Člověk o tom čte spoustu článků, ale jak mu to vypráví vlastní děda, tak se ho to najednou víc dotkne. Bylo ti to líto, nebo jsi byl trochu rád?

Přiznám se, že jsem byl trochu rád. Měl jsem tady svoje zázemí, nechtělo se mi začínat nikde znova, ještě s tím miminem.

Vám s babičkou se teda přejet hranice nepovedlo, ale tetě Dášě, tvé sestře, ano.

Dáša odjela přes Německo do USA. Nejdřív do New Yorku, pak Los Angeles a nakonec Michiganu, kde museli zůstat pracovně, ale nelíbilo se jim tam, tak jeli dál na západ, až došli do Portlandu. A jsou tam dodnes.

Na posledním místě, kde jsem za nimi nebyl, a už tam asi ani nepojedu.

A jak jste se sestrou udržovali kontakt?

Dopisy, jediné dopisy, a jen občas telefonem za šiléné peníze.

Pamatuješ, cos jí napsal do prvního dopisu, a co ti posílala Dáša?

Já nejsem vůbec psavec, takže šlo všechno přes mámu. Ale Dáša nám posílala stohy dopisů. Já jsem pokřáždě jen připsal: pusy Pegas.

Pro mě je bláznivá představa udržovat kontakt jen přes dopisy.

No ano, je to náročné. Neviděli jsme se patnáct let.

Kdy jsi za ní přijel poprvé?

Přijel jsem v roce 1981, měsíc jsme cestovali, ujeli jsme sedm tisíc kilometrů, objížďali jsme i jiné kamarády po Státech a Kanadě. V autě jsme měli spací pytle a stan, a s tím jsme objeli půl Ameriky.

Myslíš, že měla chuť se vrátit zpátky? Ve chvíli, kdy mohla?

To si nemyslím, ona tam rychle zarostla, a když jsem tam byl na návštěvě, říkala mi, že je v USA vlastně déle než v Čechách. A byla tam doma.

Jak často jste teď spolu v kontaktu?

Dost. Naposledy jsem s ní mluvil včera, asi tři čtvrtě hodiny. Dneska už spolu voláme přes FaceTime. Ale je náročné se sladit. Mám Dášu v Portlandu, ale pak ještě další kamarády v Sydney, v Torontu. Občas mi někdo zavolá ve tři ráno, protože se splete nebo vytočí špatné číslo.

A myslíš, že se s Dášou ještě někdy uvidíte? Když jsem s ní mluvila před pár měsíci, říkala, že ona už nepoletí.

Při mé poslední návštěvě mi to ještě nepřišlo, že se vidíme naposledy. Člověk byl ještě relativně mladý.

Takže jsi pak někdy seděl doma a říkal si, že už tam nepojedeš?

Sám ne, dělají mi problém přestupy a jazyk mi začíná vypadávat, nemůžu si vzpomenout. S jazykem mám problém. Ale kdyby šlo do tuhého, tak by se to chytlo, hlady bych nezemřel. No, Bůh ví, co by bylo, kdybych tím jazykem vládl od začátku. Kde bych byl, co bych dělal.

A kdybychom tě vzaly s Karolínou (mojí sestrou), tak bys letěl?

No, kdybych měl doprovod, to by bylo úžasné.

333 LET STOJÍCÍCH NA LYŽÍCH

Loni v zimě jsi nám poslal úplně neuvěřitelnou fotku, kde jste na lyžích s kamarády v Itálii. Na té fotce byli čtyři muži a poznámka pod čarou zněla: 333 let stojících na lyžích. Bavili jsme se o klukovi z Prahy, co začal jezdit do Krkonoš, ale jak ses dostal k Itálii?

To už je novodobá historie. S kluky z oddílu jsme nejdřív jezdili do Bormia, kde jsme jednou potkali neuvěřitelně opálené lidi, tak jsme se jich šli zeptat, kde jezdili, a oni nám ukázali Ogu. Jeli jsme se tam podívat a tam nebyli žádní jiní lyžaři. No však si to pamatuješ sama.

Jo, to bylo bezvadné, to bychom měli zopakovat. Jen tam nepovezete vnučky, ale vnučky povevou vás. Už od dětství čekám na to, kdy se to všechno obrátí, kdy si začneme konečně dělat legaci my z vás, ale nějak se to pořád neděje.

Nejdřív jsme tam vezli nějaké Brňáky, ale pak jsme už jeli bez nich a zůstalo nám to dodnes.

Celý život máš kolem sebe partu kamarádů, se kterými děláte všechny možné sporty a budete je

pravděpodobně dělat, dokud budete všichni naživu?

Jsem zvědavý, jak to bude fungovat letos v zimě s mou kyčlí, ale myslím si, že to zvládnou. Loni s námi byl Sváta, kterému bylo 90. Mám tady fotky, jak lyžujeme spolu, byl jsem totiž od jeho ženy pověřený, abych ho hlídal.

Jasně, vzájemně na sebe dohlížíte.

Ale já mám vlastně dvě takové důležité party. Pak ještě spolužáky, s těmi jsme taky jezdili hodně na hory.

To jsou ti, se kterými jsi šel na pivo, když jsem ti včera volala?

Ne, to byli ještě jiní, to byla zas parta z Petrěšky (oddílová chalupa v Krkonoších, pozn. aut.).

To máš teda strašně složité.

Mám to složité, mám plný rozvrh. Ale takhle ti to povím: nejhorší je sedět na zadku a nic nedělat.

To je tvoje životní motto?

Mohlo by být. Ještě bych přidal, že nejhorší je kousat si u toho ještě nehty. Když nevím co, tak vytáhnou alespoň nějaký starý telefon a snažím se zjistit, proč nefunguje.

Okřídlenou přezdívkou jsme začali a končíme zase okřídlenou větou. Co nedokáže opravit nikdo, dokáže opravit Pegas. Dědo, díky za povídání. Tak jsem si díky tomu uvědomila, že po tobě máme skvělý vztah k horám, ke sportu a k lyžování obzvlášť. Za to jsem opravdu vděčná.

No jasně, tak hurá na hory!

Hurá na hory!

Tereza Stachová *1997

Studovala obor Průmyslový design na ČVUT. Členka a dlouholetá vedoucí 5. přístavu vodních skautů Praha neboli „Pětky“. Své vysokoškolské i skautské vzdělávání kombinuje při práci s dětmi. Mimo to pracuje v kulturní sféře. Žije v Praze.

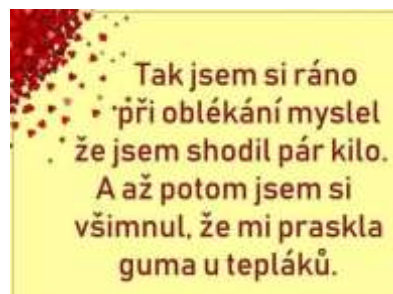
Ivo Pelnář alias Pegas *1940

Celoživotní skaut zapálený do mnoha sportů na vodě i na souši. Je členem 5. přístavu vodních skautů Praha neboli „Pětky“, kam nastoupil v 50. letech, a se svými skautskými vrstevníky se stále pravidelně schází. Zaměstnáním byl laboratorní technik při Strojní fakultě ČVUT. Od oboru se mímě vzdálil, stále však pracuje. Má sedm vnoučat a žije v Praze.

Převzato z časopisu VITAL, prosinec 2024 – únor 2025

Výběr z Pulcových vtipů, pravd a citátů

A teď ty citáty

Máme chytré telefony, chytré hodinky, chytrá auta....
Jen my lidi jsme čím dál blbější

Lékařská přísloví:

Jen choď k lékaři, nemoc se už najde. (vietnamské přísloví)

Kdyby se o chorobách méně mluvilo, byli by lidé zdravější. (J. Anouilh)

Člověk je zdravý, když ho pokaždé bolí někde jinde. (M. Twain)

Skleróza je nejkrásnější choroba. Nebolí a člověk se každý den dozví něco nového. (Aurelius Augustinus)

Zdraví jsou jen ti, kteří ještě nevědí, že jsou nemocní. (D. Radovič)

Všechny nemoci jsou ze stresu, jen ty pohlavní jsou z potěšení.

Pirilík přidal lékařské vtipy

„Impotence si važte! Ušetří vám spoustu času a peněz.“

U zubaře...
“Ted’ to bude trochu
nepříjemný. Připraven?”
“Ano”
“Patnáct tisíc”

Listárna

Ahoj, kromě pozdravů z Mnichova a díky za posledního Plaváčka posílám jednu fotku **Ludvy**, při jednom setkání u **Zuba** v Augsburgu (asi 1972?). A proč teď? Po přečtení **Pulcovy** vzpomínky na jeho bratra **Ludvu**, kterého i já mám dobře v paměti. Méně z Prahy, zato z četných setkání v exilu. A jeden speciální zážitek: Už si nevzpomínám, odkud jsem vzal **Ludvu** s mým tehdejším a starým Renaultem R4, jehož přední sedadla byla společná a pevná lavice, a protože jsem ji kvůli **Ludvově** velikosti musel posunout dozadu, že jsem pak skoro nedosáhl na pedály. Takové věci **Čamča** nezapomene. Fotku jsem chtěl poslat **Pulcovi**, ale než najdu jeho mailovou adresu, posílám jí prostě **Pacíkovi**. Mějte se všichni hezky, pozdravy **Čamča**.

Aktuální fotka z cyklo výletů se ženou.